

Kinderen in deze tijd opvoeden is stabiliteit en vertrouwen uitstralen

Binnenkort beginnen we weer met de Catechese voor jong en oud: het vertrouwd maken met het werk van Gods Liefde, met Zijn Kerk en met Zijn Leer. Onderstaand is een aanzet om na te denken over opvoeden, om de basis te leggen voor een nieuwe generatie jonge christenen. Immers: het begint thuis in het gezin.

Dit is een bewerkte tekst aan de hand van enkele gedachten van Paus Benedictus de 16e en de heilige Josemaría de Escrivá, over opvoeden in deze tijd.

God is de auteur van het leven en Zijn goedheid komt ook tot uiting in zijn gezag, waaraan alle geschapen gezag deelneemt: in het bijzonder het liefdevolle gezag van ouders. Natuurlijk is de uitoefening van dit ouderlijk gezag niet altijd gemakkelijk. Het komt noodzakelijkerwijs neer op zeer concrete aspecten van het dagelijks leven. We weten allemaal dat, als het gaat om opvoeding, zonder gedrags- en leefregels, die dag na dag worden toegepast, zelfs in kleine dingen, het karakter niet wordt gevormd en men niet is voorbereid op de beproevingen die in de toekomst niet zullen ontbreken. We weten echter ook dat het niet altijd gemakkelijk is om een evenwicht te vinden tussen vrijheid en discipline. In feite vrezen veel ouders - misschien hebben ze het zelf ervaren - de negatieve gevolgen van het opleggen van iets aan hun kinderen: bijvoorbeeld dat de vrede in huis zal verslechteren, of dat ze iets zullen afwijzen dat op zich goed is.

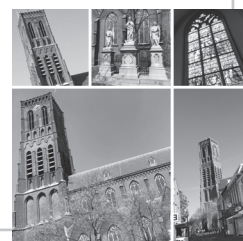
Paus Benedictus XVI wijst de weg naar een oplossing voor het schijnbare dilemma tussen regels stellen en kinderen die regels in vrijheid laten aannemen. Het geheim ligt in het feit dat opvoeding niet zonder prestige kan, dat de uitoefening van gezag geloofwaardig maakt. Het is de vrucht van ervaring en bekwaamheid, maar het wordt vooral verworven door de samenhang van het eigen leven en door persoonlijke betrokkenheid, een uitdrukking van ware liefde. Gezag uitoefenen mag namelijk niet verward worden met zichzelf simpelweg opdringen, noch met koste wat het kost gehoorzaamd worden. Wie een bepaalde autoriteit volgt, doet dat niet zozeer uit angst om gestraft te worden, maar omdat hij daarin een referentiepunt ziet dat hem helpt de waarheid en het goede van de dingen te kennen, ook al begrijpt hij die soms niet helemaal. Gezag is nauw verbonden met waarheid, omdat het die vertegen-

woordigt. Wie een autoriteit erkent, houdt zich bovenal aan de waarden of waarheden die het vertegenwoordigt. De opvoeder is een getuige van waarheid en goedheid. Dat wil zeggen, hij is degene die de waarheid die hij nastreeft al heeft ontdekt en zich eigen heeft gemaakt. De leerling van zijn kant vertrouwt de opvoeder: niet alleen in zijn kennis, maar ook in zijn bereidheid om hem te helpen deze waarheden te bereiken.

De rol van ouders

Het is duidelijk dat kinderen van hun ouders verwachten dat ze consistent zijn met de waarden die ze aan hen willen doorgeven en dat ze hun liefde voor hen tonen. Hoe kunnen ouders het gezag en het prestige verwerven dat hun opvoedkundig werk vereist? Gezag heeft een natuurlijke basis en ontstaat spontaan in de relatie tussen ouders en kinderen: in plaats van zich zorgen te maken over het verkrijgen ervan, gaat het erom het te behouden en goed uit te oefenen. Dit is duidelijk als kinderen jong zijn: als het gezin verenigd is, vertrouwen kinderen hun ouders meer dan ze zichzelf vertrouwen. Gehoorzaamheid kan moeilijk voor ze zijn, maar ze kaderen het min of meer bewust in een context van liefde en eenheid in het gezin: mijn ouders willen dat ik gelukkig ben; ze vertellen me wat me zal helpen gelukkig te zijn. Ongehoorzaamheid wordt dan ervaren als verkeerd, een gebrek aan vertrouwen en liefde.

Daarom moeten ouders, om hun gezag te laten gelden, niets anders doen dan echte ouders zijn: de vreugde en schoonheid van hun eigen leven laten zien en door hun daden laten zien dat ze van hun kinderen houden zoals ze zijn. Logischerwijs vereist dit dat ze thuis aanwezig zijn. Hoewel het huidige levenstempo dit moeilijk kan maken, is het belangrijk om tijd met de kinderen door te brengen en een gezinssfeer te vormen die bezielde wordt door liefde, door vroomheid jegens God en de mensen. Het is bijvoorbeeld de moeite waard om samen te eten, ook al kost dat moeite. Het is een geweldige manier om elkaar te leren kennen, terwijl je anekdotes van de dag met elkaar deelt, en kinderen leren - ook door te luisteren naar wat ouders over hun eigen dag vertellen - eventuele problemen die zich hebben voorgedaan te relativiseren met een vleugje goede humor. Op deze

Colofon

Parochieblad Willibrordus

Oss - Berghem - Haren - Megen - Macharen

Contactgegevens

Parochiecentrum en administratie:

Koornstraat 6, 5341 BR Oss

Telefoon: 0412 856410

E-mail: info@parochiewillibrordus.nl

Website: www.parochiewillibrordus.nl

Bereikbaar op maandag, dinsdag, woensdag en vrijdag van 09.00 - 15.00 uur

Rekening Rabobank: NL34 RABO 0140405682

Pastoraat en pastorie Oss

Pastoor R. Kerssemakers

Kapelaan Q. Kerckhofs

Begijnenstraat 1, 5341 BC Oss

Telefoon: 0412 622015

E-mail pastoor: pastoor@parochiewillibrordus.nl

E-mail kapelaan: kapelaankerckhofs@parochiewillibrordus.nl

Pastoraat en pastorie Berghem

Kapelaan W. Renders

Julianastraat 37, 5351 AL Berghem

Telefoon: 0412 401215

E-mail: kapelaanrenders@parochiewillibrordus.nl

Koster

Dhr. Richard Radoes

Telefoon: 0412 856410

E-mail: kosteross@parochiewillibrordus.nl

Parochiebestuur

Pastoor R. Kerssemakers

Voorzitter

Mevr. H. Eppink-Beyer

Secretaris

Dhr. A. van Grinsven

Bouwz. Grote Kerk

Dhr. A. van Rossem

Algemene zaken

Dhr. P. Dappers

Algemene zaken

Mevr. V. van Vliet

Communicatie

Kerkhof

E-mail: beheer@parochiewillibrordus.nl

Redactie Parochieblad

Mevr. Valerie van Vliet

Pastoor Kerssemakers

Diaken Raaijmakers

Opmaak

EVOgraphics, Erik van Oosten

Redactieadres

Koornstraat 6, 5341 BR OSS

E-mail: info@parochiewillibrordus.nl

Volgende uitgave: december 2024

Kopij aan te leveren vóór 3 november 2024

Willibrordus Parochie

M.O.O. (Grote Kerk) te Oss

Heilig Hart te Oss

Sint Willibrordus te Berghem

Sint Servatius te Megen

Sint Lambertus te Haren

Sint Petrus' Banden te Macharen

manier is het ook gemakkelijker om duidelijk tegen kinderen te praten als dat nodig is, door hen te wijzen op wat ze goed en fout doen, wat ze wel en niet kunnen doen en door hen - op een leeftijdsadequate manier - uit te leggen waarom ze zich op de een of andere manier gedragen.

Daarbij is het essentieel om je te gedragen als een kind van God: zorg ervoor dat kinderen leren om hun daden op waarde te schatten voor God. Geef ze bovennatuurlijke motieven om na te denken, om zich verantwoordelijk te voelen. Om hen het voorbeeld van Christus te leren, die het schavot van het kruis beklom voor onze liefde, om onze vrijheid te winnen. Gezag uitoefenen is in wezen kinderen - vanaf dat ze klein zijn - de instrumenten bieden die ze nodig hebben om te groeien als mensen. Het belangrijkste is om ze het voorbeeld van je eigen leven te laten zien. Kinderen kijken naar alles wat hun ouders doen en hebben de neiging hen te imiteren.

Het uitoefenen van gezag kan de vorm aannemen van het maken van afspraken om de warmte van het huis te waarborgen en om kinderen te laten ontdekken dat er meer vreugde is in het geven dan in het ontvangen. In deze context is het goed om kinderen van jongs af aan te vragen voor die diensten die bijdragen aan het creëren van een klimaat van gezonde wederzijdse zorg. Ze krijgen verantwoordelijkheden: helpen bij het dekken van de tafel, elke week tijd besteden aan opruimen, de deur openen als er op de deur wordt geklopt, enzovoort. Dit zijn bijdragen aan het welzijn van het gezin en kinderen begrijpen ze op die manier. Het is geen kwestie van "ze dingen geven om te doen", maar van ze laten inzien dat hun bijdrage aan het runnen van het huishouden - omdat ze werk wegnemen van hun ouders, omdat ze een broer of zus helpen, omdat ze voor hun spullen zorgen - belangrijk is en, in zekere zin, onvervangbaar. Zo leren ze te gehoorzamen.

Het is niet genoeg dat ouders met hun kinderen praten en hen hun fouten duidelijk maken. Vroeg of laat zal het nodig zijn om hen te corrigeren, om hen te laten zien dat wat ze doen gevolgen heeft voor hen en voor anderen. In veel gevallen kan een duidelijk en liefdevol gesprek genoeg zijn. In andere gevallen zal het echter nodig zijn om actie te ondernemen, omdat er schade moet worden hersteld en berouw niet genoeg is. Straf moet een middel zijn om het goed te maken: bijvoorbeeld een beetje werk doen om te betalen voor een gebroken voorwerp. Soms moet de correctie in de loop van de tijd worden verlengd: na een slechte schoolprestatie kan het bijvoorbeeld gepast zijn om het uitgaan voor een bepaalde periode te beperken. In deze gevallen is het echter belangrijk om niet uit het oog te verliezen dat het doel is om de tijd en de middelen te geven om het juiste te doen.

Om door te gaan met het voorbeeld van slechte cijfers, zou het weinig zin hebben om enerzijds uitgaan te verbieden, maar anderzijds tijd te verspillen; of om hen - zonder echte noodzaak - te straffen door activiteiten die op zich goed zijn - een sport beoefenen, naar een jeugdclub gaan - niet bij te wonen, alleen maar omdat ze dat leuk vinden. Het hoort bij gezag dat ouders hun kinderen de waarden laten begrijpen

Like ons op

Parochie H. Willibrordus Oss

die ze aan hen willen doorgeven, met respect voor hun onafhankelijkheid en eigenaardigheden. Dit vereist in de eerste plaats dat kinderen zich onvoorwaardelijk geliefd voelen door hun ouders en dat ze op hen zijn afgestemd: dat ze hen kennen en vertrouwen.

Duidelijk aangeven wat kinderen wel en niet mogen, is zinloos - en leidt waarschijnlijk tot blijvende conflicten - als het niet gepaard gaat met genegenheid en vertrouwen. Het is mogelijk om ouderlijk gezag, dat de opvoeding zelf vereist, te harmoniseren met een gevoel van vriendschap, wat vereist dat je jezelf op de een of andere manier op hetzelfde niveau plaatst als je kinderen. Kinderen - zelfs degenen die breekbaar en afstandelijk lijken - verlangen altijd naar deze nabijheid, deze broederschap met hun ouders. Naarmate kinderen opgroeien, wordt het ouderlijk gezag afhankelijker van deze vertrouwensrelatie. Alle kinderen moeten serieus worden genomen, maar adolescenten nog meer. Ze krijgen te maken met veranderingen - fysiek en psychologisch - die verontrustend zijn, en ze voelen deze nieuwe situatie aan. Hoewel ze het niet herkennen, zoeken ze naar volwassenen die als referentiepunt kunnen dienen; voor hen zijn dit mensen die criteria hebben gevormd, die leven volgens bepaalde richtlijnen die hen stabiliteit geven: precies wat adolescenten willen bereiken. Bovendien zien ze dat niemand hen kan vervangen in dit streven; daarom accepteren ze niet kritiekloos wat hun ouders hen vertellen. In plaats van te twijfelen aan hun autoriteit, vragen ze om een beter begrip van de waarheid erachter.

Hiervoor is het belangrijk om de nodige tijd aan hen te besteden en te weten hoe je gelegenheden creëert om samen te zijn. Dat kan zijn tijdens een autoritje, thuis na een televisieprogramma of een schoolevenement. Vervolgens praat je met hen over de kwesties die hen waarschijnlijk het meest zullen raken en waarover het belangrijk is dat ze duidelijke ideeën hebben. Het is niet nodig om je zorgen te maken als de kinderen soms lijken af te haken van het gesprek. Als een ouder zoveel spreekt als nodig is, zonder hardhandig te zijn of te proberen een vertrouwen af te dwingen, wordt wat hij of zij zegt opgenomen; het maakt niet zoveel uit of de zoon of dochter het advies vervolgens opvolgt. Wat telt is dat hij of zij te weten is gekomen hoe zijn of haar moeder of vader over een bepaald argument denkt en zo een referentiepunt heeft gekregen om te beslissen hoe hij zich moet gedragen.

Sommige dingen die ouders misschien niet goedkeuren zijn soms secundair en rechtvaardigen geen strijd, wanneer een opmerking kan volstaan. Op deze manier leren kinderen onderscheid te maken tussen wat belangrijk is en wat niet. Ze ontdekken dat hun ouders niet willen dat ze kopieën zijn van hun eigen manier van zijn, maar dat ze gewoon gelukkige en authentieke mannen en vrouwen zijn. Daarom bemoeien ouders zich niet - ook al zijn ze geïnteresseerd - met wat hun waardigheid of het gezin niet aantast. Eigenlijk is het een kwestie van vertrouwen hebben in het kind, van het risico van vrijheid accepteren, altijd oplettend zijn om hen te helpen verkeerde ideeën en beslissingen te corrigeren. Wat we daar-entegen nooit moeten doen, is hen steunen in hun fouten, doen alsof we ze niet zien of, erger nog, dat we ze delen.

Het ervaren van dit vertrouwen is een uitnodiging om het te verdienen. De sleutel is dat ouders weten hoe ze moeten opvoeden in een klimaat van vertrouwdheid, dat ze nooit de indruk van wantrouwen mogen wekken, dat ze vrijheid moeten geven en moeten leren hoe ze daar met persoonlijke verantwoordelijkheid mee om moeten gaan. Ook is het goed om als ouder het sacrament van vergeving (biecht) te ontvangen en de kinderen hiermee vertrouwt te maken. Immers zijn wij allemaal zondige mensen en dit erkennen door te gaan biechten is ook fundamenteel voor het gezag en het vertrouwen van kinderen in hun ouders.

De heilige Josemaría de Escrivá (stichter van het Opus Dei) benadrukt dat de opvoedkundige taak van de ouders zowel op de vader als op de moeder rust. Natuurlijk staan zij niet alleen in dit belangrijke werk. God, die hen de opdracht heeft gegeven hun kinderen naar de hemel te leiden, geeft hun ook Zijn hulp bij het vervullen ervan. Daarom houdt de roeping van ouder zijn in dat je voor je kinderen bidt: met de Heer over hen praat, over hun deugden en fouten; Hem vraagt hoe je hen kunt helpen, Hem om genade vraagt voor je kinderen en geduld voor jezelf. De vrucht van het vormingswerk in Gods handen achterlaten geeft een vrede die aan anderen wordt doorgegeven.

In de taak van de opvoeding, hebben echtgenoten een bijzondere genade, verleend door het sacrament van het huwelijk, dat door Jezus Christus werd ingesteld. Zij moeten het bovennatuurlijke werk begrijpen dat gepaard gaat met het stichten van een gezin, het opvoeden van kinderen en het uitstralen van christelijke invloed in de samenleving. Door te handelen met menselijke genade, met zachtmoedigheid en door de dingen aan de Heer toe te vertrouwen, zullen de kinderen veranderen. Kinderen behoren immers God toe.

Bewerkte tekst door Pastoor Roland Kerssemakers

Huwelijken in onze Willibrordus Parochie

-
- ④ Julian Pijs en Iris Golsteijn
8 mei 2024
 - ④ Frans Reuvers en Kyoma Megens
8 juni 2024
 - ④ Peter Buiting en Edith Coppens
15 juni 2024
 - ④ Roy van Gaal en Josephine Bauw
10 augustus 2024

Jongeren aan het woord

“We hebben een levende parochie”, aldus de pastoor. En dat is niet gelogen. In de vorige editie spraken we met Jascha (22). Deze keer is Eva aan het woord.

Hoi! Ik ben Eva (27) en sinds een aantal jaren lees ik mezelf in over het geloof. Vanuit mijn ouderlijk huis zijn we niet gelovig opgevoed, al zijn mijn ouders dat zelf wel. Vanuit mijn oma heb ik het geloof meegekregen en dan voornamelijk de normen en waarden daarvan. Sinds ze er niet meer is, ben ik er over na gaan denken om haar geloof voort te zetten. Ik vind het namelijk belangrijk om deze waarden in stand te houden en te eren. Vooral omdat ik om me heen zie dat ze in de hedendaagse maatschappij missen.

Sinds een tijdje neem ik ook deel aan de mis in de kerk. Dit durfde ik voorheen niet omdat ik de etiketten er niet van wist. Sindsdien voel ik meer rust in mezelf. Ik ben op weg om nog veel over het geloof te leren en hoop dat de Heer mij ook veel wil leren.

Verslag uitje misdienaars

“Eindelijk was het dan zover. Na 3 jaar werd er op zondag 9 juni een middag voor de misdienaars georganiseerd. Met 18 personen, inclusief de pastoor en de koster vertrokken we om 13.30 uur bij de Kerk richting De Maashorst minigolf in Schaijk.

Bij aankomst werden we getraceerd op koffie of fris met een heerlijk stuk gebak. Ondertussen werd er gezellig gebabbeld over school, kerk en sport. Namens de pastoor en hemzelf hield de koster een welkomstwoordje. Ze spraken hun waardering en dankbaarheid uit voor de wekelijkse inzet van

de misdienaars in de kerk. Ook op feestdagen zoals Kerstmis en Pasen wordt door velen meegewerkt aan deze bijzondere kerkelijke vieringen. Samen met de priesters kijken we daar ieder jaar met trots op terug en horen we mooie positieve reacties van de kerkgangers.

Rond 15.00 uur werden we verwacht op de minigolfbaan. Na een korte uitleg en indeling van de groepen gingen we met zijn allen deze sportieve uitdaging aan. Het was een zeer avontuurlijke baan met wisselende obstakels. Rond 17.00 uur was iedereen klaar en toe aan een heerlijk fris drankje.

Ondertussen werden de scores geteld en kwamen bij de volwassenen twee winnaars uit de bus. Bart van de Boogaard en Hans Pennings. In goed overleg kwam de beker bij Bart terecht. Bij de jongeren won Vinitius Torres Janssen. Gefeliciteerd!

Rond 17.30 uur liet eenieder zich het uitgebreide buffet goed smaken. Nog een kleine verrassing voor de jarige Rui en voldaan keken we terug op een prachtige middag waarbij ook het mooie weer meespeelde. Op deze manier hebben wij onze waardering willen uitspreken aan misdienaars en acolieten, dank.

Getekend koster Richard Radoes en pastoor Roland Kerssemakers

Tijd door het Jaar: Leven, sterven, hemel of vagevuur

In de vorige editie: Deel 1: Kan iemand die sterft daarna meteen in de hemel zijn?

DEEL 2: Laat iemand die sterft voorbeelden na van christelijk leven?

Heiligen vieren we of gedenken we in de Tijd door het Jaar

Na Pinksteren begint liturgisch gezien in de kerk de Tijd door het Jaar. Vele heilig verklaarde personen worden herdacht in kerkelijke feesten of gedenkdagen. Vaak is dat op de sterfdag van zo'n heilige oftewel de geboortedag in de hemel. Zo'n heilige kan je aanroepen omdat je mag geloven dat die in de hemel bij God is en dus intermediair voor ons kan zijn als voorspreker en als persoon die in zijn leven verdiensten heeft vergaard en zo "recht van spreken" heeft naar God toe. Tevens kan zijn levensgeschiedenis een voorbeeld voor ons zijn van christelijk leven. Maar als een dierbare sterft, bijvoorbeeld als je moeder overlijdt, zoals mijn moeder de vrijdag voor de Goede Week gestorven is, kan zo iemand ook in de hemel zijn? Daarover ging deel 1 in de vorige editie van het parochieblad. Nu ga ik verder in op de vraag: En laat zo iemand voorbeelden na van christelijk leven?

Kruisweg, navolging van Christus, Goede Vrijdag

Mijn moeder heeft een enorm proces van loslaten of onthechting meegemaakt. Toen ze begin tachtig was reed ze nog vele kilometers met de auto en vloog ze nog naar Australië. Op het laatst zat ze weken lang in een stoel waar ze zelf niet meer uit kon komen. Afgelopen jaren waren voor haar letterlijk een kruisweg waar ze minstens drie keer gevallen was en weer opgestaan. Ze werd het laatste jaar in een verpleeghuis opgenomen waar ze tegen ons geweldig kon mopperen op verplegers en verzorgers. Het loslaten van het leven en de overgave aan God ging niet zonder slag of stoot. Wel zei ze meestal na het mopperen: "Er zitten ook wel lieve mensen tussen hoor". Enkele lieve mensen hebben inderdaad onze moeder op allerlei gebied, heel lang en heel veel, liefdevol bijgestaan. En over het lijden van Christus zei ze eens: "Als mens - Jezus was ook mens - heeft Hij zoveel geleden. Daar heb ik het toch zo mee te doen. Waar het

voor nodig is, dat weet ik niet. Maar dat Hij dit allemaal voor een ander gedaan heeft!"

Persoonlijk gebed

Haar zorgen legde ze elke avond in gebed bij Onze Lieve Heer neer. Ze snapte het niet. Die en die gingen ook steeds minder naar de kerk. Papa en ik hebben toch alles gedaan om ze gelovig op te voeden. Vroeger had ze aan ons kinderen catechese gegeven en als, zoals ze het zelf zei, als er schunnige beelden op de televisie kwamen, ging ze voor de televisie staan opdat wij die beelden niet zouden kunnen zien. Verder zei ze ooit: "Ik heb mijn eigen gebeden. Ik bid elke avond voor jullie jongens en voor alle kleinkinderen. Toen ze eind februari in de stoel zat en zichtbaar pijn leed en het moeilijk had en nauwelijks meer kon horen, schreef ik mijn vragen kort en in blokletters op, deed de grote lamp volop aan en liet haar de vraag lezen: "Kunt u nog bidden?" "Jazeker", zei ze. Het klonk beslist en krachtig.

Sterven en leven na de dood

De laatste maanden kon ze niet meer naar de kerk. Elke maandag bracht ik haar de communie. En dan hebben we ook wel over het geloof gepraat. Eens opperde ik zo: "U kunt misschien

wel honderd jaar worden. Maar hoe ziet u dat, leven na de dood? Denkt u daar wel eens aan? Hoe bereidt u zich daarop voor?" Haar antwoord was een geloofsgetuigenis, en nu een soort geestelijk testament waaruit ik hier graag citeer. "Hoe het dan is, dat weet ik niet. Of ik papa daar zie, dat weet ik niet. Of ik dan alleen ben, dat weet ik niet, maar ik denk het niet. Jezus heeft zelf gezegd: 'In het huis van mijn Vader zijn vele woningen.' (Joh 14,2) Ik geloof in Jezus Christus. Zelf," zo vervolgde ze, "denk ik altijd aan het overlijden van mijn vader. Ik was daar bij en was blij dat ik daar bij mocht zijn. Op zijn sterfbed kwam hij ineens half overeind, keek verrukt en sloeg een groot kruis. Hij strekte zijn handen uit en straalde. Die werd afgehaald. Dat weet ik zeker. Hij was nog dagen boven de grond. En al die tijd straalde zijn gezicht. Het was erg mooi. Ik zal het nooit vergeten."

De stilte als plaats waar men God hoort (deel 1)

Het klinkt misschien nogal paradoxaal maar over de stilte valt veel te zeggen. Daarom zullen we dit artikel verdelen in twee delen uitgeven. In het eerste deel zullen we het hebben over de stilte in het algemeen en over de uitwendige stilte. In het volgende parochieblad zullen we spreken over de inwendige stilte en de middelen tot groei.

Meer dan alle voorgaande tijden is er een noodzaak om de kracht van de stilte te herontdekken en tegelijkertijd werden we nooit eerder aan zoveel impulsen op een dag blootgesteld. De grote stichters van kloosters, zoals de heilige Benedictus en de heilige Theresia van Avila, zijn grote leermeesters van de stilte geweest. Tegelijkertijd weten we dat we hen niet op exact dezelfde wijze kunnen navolgen in hun stilte. We zijn immers geen kopieën van de heiligen maar unieke personen die persoonlijk geroepen zijn om onze roeping tot heiligheid waar te maken. En bij die persoonlijke roeping hoort ook de context waarin we leven. We kunnen ons nauwelijks een voorstelling maken van het eenvoudige leven van een middeleeuwse boer, levend op het ritme van het weer en de zon, hard werkend op het land dat hij met zijn gezin voor de rest van zijn leven zal bewerken en zich bewust zijnde van het oordeel over zijn leven dat meteen na zijn dood zal volgen. Wij worden daarentegen heen en weer geslingerd tussen de verschillende mogelijkheden om ons leven vorm en richting te geven. We worden overspoeld door communicatiemiddelen, WhatsApp-berichten, Facebookstories, reizen van de ene kant van de wereld naar de andere terwijl ons hoofd op hol wordt gebracht door de actualiteit die we via het internet volgen. In de drukte van het hectische leven van alledag dreigt de stem van het goddelijke Woord, Jezus Christus, naar de achtergrond te verdwijnen in ons eigen leven, terwijl we best aandacht willen besteden aan ons gebedsleven. We zien dat veel mensen schijnbaar doof zijn geworden voor Gods Woord, zich niet bewust zijn van Zijn aanwezigheid en een leven leiden dat praktisch atheïstisch is. Ons Godsbesef dreigt vertroebeld te worden door het lawaai van zoveel afleiding. De heilige Moeder Theresa van Calcutta verwoordt het als volgt: *“We moeten God vinden en Hij kan niet gevonden worden in lawaai en rusteloosheid. God is een vriend van de stilte.”*

Als medicijn lijkt de stilte meer dan ooit noodzakelijk, want in de stilte horen we God spreken.

Om aan te tonen dat we in die stilte Gods stem kunnen horen wil ik met u even kijken naar de Heilige Schrift. De profeet Elia slaat op de vlucht voor Izebel die hem wil vermoorden en dan lezen we het volgende. Hij gaat naar de woestijn en trekt vanaf daar naar de berg van de Heer, de Horeb. Zo lezen we in het eerste boek der Koningen: *“Maar De Heer zei: ‘Ga naar buiten en treed voor De Heer op de berg.’ Toen trok De Heer voorbij. Voor De Heer uit ging een zeer zware storm, die bergen deed splijten en rotsen verbrijzelde. Maar De Heer was niet in de storm. Op de storm volgde een aardbeving. Maar ook in de aardbeving was De Heer niet. Op de aardbeving volgde vuur. Maar ook in het vuur was De Heer niet. Op het vuur volgde het suizen van een zachte bries. Zodra Elia dit hoorde, bedekte hij zijn gezicht met zijn mantel, ging naar buiten en bleef staan aan de ingang van de grot. En toen klonk er een stem die hem vroeg: ‘Wat doet gij hier, Elia?’ (1 Kon. 19, 11-13)*

Hoewel alle natuurverschijnselen getuigen van de grootheid van God, laat God zich niet kennen in de zware storm, het vuur of in de aardbeving. Elia herkent God in het suizen van een zachte bries. De adem van de Heer, fluistert in de zachte wind onze roeping in het oor. Het is diezelfde zachte wind van de Heilige Geest die de apostelen op pad stuurt en ook ons onze roeping schenkt. U hebt uw eigen roeping wellicht niet door God van de daken horen schreeuwen maar eerder gevoeld in de aantrekking van die zachte bries in de stilte.

Laten we nu wat dieper doordringen in de betekenis van die stilte voor ons geestelijk leven. Vaak denken we bij de stilte aan de afwezigheid van geluid. Maar de stilte is meer dan dat. Vooreerst denk ik dat we een onderscheid moeten maken tussen de uitwendige stilte en de inwendige stilte. Met de uitwendige stilte bedoel ik die stilte die tot stand komt wanneer ze niet onderbroken wordt door stoorzenders van buitenaf (bijvoorbeeld een rinkelende telefoon, een inkomend bericht of een toeterende auto). De inwendige stilte betracht de rust van het hart en het zielenleven wat de heilige kerkvader Augustinus van Hippo zo mooi verwoordt in diens Belijdenissen: *“En toch wil hij u loven, die mens, een deel van uw schepping. Gij zet hem aan om er vreugde in te vinden u te loven, want gij hebt ons gemaakt naar u, en ongerust is ons hart totdat het zijn rust vindt in u.”*

De uitwendige stilte

Om de uitwendige stilte te bereiken moeten we zoveel als mogelijk geluiden, bewegingen, communicatiemiddelen die ons afleiden, vermijden. Kardinaal Sarah wijdde enkele jaren geleden een heel boek aan de stilte, een boek dat ik zeker kan aanbevelen, getiteld: *De kracht van de stilte*. En de ondertitel schets de context waarin hij het boek schrijft: *Tegen de dictatuur van het lawaai*.

Wanneer God buiten beeld raakt, wil de mens die leegte opvullen met ijdel vertier die de mens uiteindelijk leger achterlaat dan tevoren. Veel van onze tijdgenoten zijn voortdurend bezig om de directe verlangens en impulsen te bevredigen, vaak zonder rekening te houden met de morele aanvaardbaarheid van hun handelen. Onder het mom “je leeft maar één keer” tracht men zoveel als mogelijk plezier te beleven en iedere vorm van lijden uit te sluiten. Wanneer het lijden zich dan toch voordoet, tracht men dit te verdringen door een hoop andere activiteiten of wil men

dit op eigen houtje elimineren, vaak letterlijk als we kijken naar de hoge cijfers van euthanasie of termen als "uitzichtsloos psychisch lijden". De stilte vormt dan een bedreiging omdat die de mens terugwerpt op zijn eigen kleinheid en nietigheid. Daar wil men echter niets van weten. Kardinaal Sarah weet het heel treffend te verwoorden wanneer hij zegt: "Ver van God is stilte een moeilijke confrontatie met het eigen ik en met de weinig schitterende realiteiten op de bodem van onze ziel. Vanaf dat moment komt de mens in een logica terecht die de realiteit lijkt te ontkennen. Hij bedwelmt zich met alle mogelijke geluiden om te vergeten wie hij is. De postmoderne mens probeert zijn eigen atheïsme te verdoven."

Als we die uitwendige stilte willen bereiken vraagt dat een grote inspanning want het is in deze tijd allesbehalve evident om een tijd "onbereikbaar" te zijn voor anderen. En toch loont het de moeite om de stilte te herontdekken, zelfs als dat wat onwennig voelt. Niet alleen moeten we daarbij de anderen buiten onze stilte houden maar ook moeten we de stilte van andere eerbiedigen door daar niet in binnen te

dringen. De zalige Columba Marmion waarschuwt ervoor dat "lawaaai eigenlijk de innerlijke recollectie van de ziel verstoort".

We hebben nu niet gesproken over hoe de dictatuur van het lawaai om ons heen grijpt en het bekomen van de stilte moeilijk maakt. Laten we echter niet de vergissing maken om de stilte te beschouwen als een loutere afwezigheid van geluid. De stilte beoogt niet de afwezigheid van iets maar zoekt de aanwezigheid van iemand. Zijne Eminentie schrijft in zijn boek dan ook: "Een christen kan de stilte niet vrezen want hij is nooit alleen. Hij is met God. Hij is in God. Hij is er voor God. In de stilte geeft God mij zijn ogen om beter te kunnen beschouwen. De christelijke hoop is het fundament van de ware stille zoektocht van de gelovige. De stilte is niet afschrikwekkend, integendeel, het vormt de verzekering van de ontmoeting met God."

Getekend kapelaan Quinten Kerckhofs

In deel 2 staan we verder stil bij inwendige stilte en de middelen om te groeien in het beleven van de stilte.

De roeping tot vrouw-zijn: een katholieke vrouwengroep in de parochie

De roeping tot vrouw-zijn, die ontvangen wij als vrouwen bij onze geboorte. Als je de huidige denkbeelden volgt, zou je denken dat je dat zelf voor het kiezen hebt. Niets is minder waar. Wanneer God ons roept om vrouw te zijn wordt dit duidelijk vanuit onze natuur, vanuit ons lichaam. Als meisje groeien we op tot vrouw, wetende dat we niet hetzelfde zijn als jongens, als mannen. Maar wat zijn wij dan wél? Hoe geven wij vorm aan deze roeping? Hoe kunnen wij gaan op de weg die God voor ons als vrouw heeft bereid? Vrouw-zijn, hoe ziet dat er eigenlijk uit?

Als je met deze vragen rondloopt kun je je in deze tijd en maatschappij behoorlijk eenzaam voelen. Of je nu jong bent, nog niet weet hoe je leven eruit gaat zien, je oriënteert op een huwelijk, of je nu alleenstaande bent of als getrouwde vrouw al een rol in het huis opgenomen of als je moeder bent met kinderen. Het is vaak moeilijk om elkaar te vinden en veel vrouwen hebben geen katholieke vrienden/vriendinnen, familieleden of rolmodellen om de lasten en vreugden van het vrouw-zijn mee te delen of te kunnen raadplegen. Daarom zijn wij een groep begonnen. Als zusters in Christus willen we bouwen aan een gemeenschap met elkaar én met alle heilige vrouwen door de eeuwen heen. Daarom laten wij ons graag inspireren door de levens van deze heiligen en de vrouwen uit de Heilige Schrift.

Ben jij dus een katholieke vrouw tussen de ±18-45 jaar? Heb je interesse in het opbouwen van gemeenschap met andere katholieke vrouwen en ben je op zoek naar verdieping en groei in onze rol als vrouw? Dan zijn we op zoek naar jou! Voor onze beginnende groep zijn we namelijk op zoek naar nieuwe leden.

Programma

Tijdens de maandelijkse bijeenkomsten zullen we samen koken en eten, waarna we onder leiding van een priester (kapelaan Kerckhofs) relevante onderwerpen overwegen en bespreken. We zullen onze bijeenkomsten afsluiten met een Heilige Mis en het bidden van de Rozenkrans.

16:00 uur	Koken
17:00 uur	Samen eten
17:30 uur	Inleiding door de priester en bespreking
19:00 uur	Heilige Mis en Rozenkrans

Tijd en locatie

Iedere **eerste donderdag van de maand van 16.00 uur tot 20.00 uur** in het **parochiecentrum** aan de Koornstraat 6 in Oss.

Contact

Aanmelden kan bij Amber per telefoon of via Whatsapp op 06-82208897.

We hopen jou te mogen begroeten in onze groep!

Heilige Martha, bid voor ons.

Heilige Maria, bid voor ons.

Met veel poen op zak naar Argentinië

Misschien weet u het nog dat we in de advent van 2021 en in het voorjaar van 2022 tijdens de vastenactie voor het project van pater Theo van der Leest gecollecteerd hebben. Deze acties brachten mij naar Argentinië.

Pater Theo van der Leest SVD (Societas Verbum Dei) was missionaris in Argentinië en Ossenaar van geboorte, wat hij nooit heeft willen ontkennen. Hij heeft meer dan 40 jaar in Argentinië gewerkt en hier het Woord van God gebracht. En zoals Franciscus van Assisi zegt: *“Verkondig het Evangelie, desnoods met woorden!”* Jezus merkt op naar zijn leerlingen en die hem volgen: *“Niet een ieder dit tot mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns vaders, die in de hemelen is.”* Zijn apostel Jacobus, niet die van Compostella, maar ‘Jacobus de Mindere’ de zoon van Alfeüs en de auteur van de brief van Jacobus, schrijft over het Christen-zijn: *“Broeders en zusters, wat voor zin heeft het te zeggen dat u christen bent als dat niet blijkt uit wat u voor anderen doet? Kunt u door zo'n geloof gered worden? Als uw vriend niet genoeg te eten krijgt en bijna geen kleren heeft en u zegt tegen hem: ‘Het beste ermee, hoor! Vat geen kou en zorg dat je niet verhon- gert,’ is dat toch zinloos als u hem niet geeft wat hij nodig heeft?”*

Het is voor ons duidelijk: ons Christen-zijn is niet alleen het gebed, de Heilige Mis en onderricht in de leer, maar ook het in praktijk brengen van de naasten-liefde. Het bedrag aangevuld met nog wat giften links en rechts vond ik te veel om via de bank over te maken. Pater Theo was inmiddels overleden en zijn opvolger voor ons helemaal onbekend. Nu twijfel ik niet aan de oprechtheid van de paters SVD's maar wel aan de principes van sommige Latijns-Amerikaanse banken. Dus bracht ik het geld zelf wel ter plekke. Het plan om naar Chili te gaan om mijn jongste broer met gezin en mijn oude parochie met haar pastoor te bezoeken, heb ik uitgebreid met de

speciale bestemming in Argentinië. Daarvoor ging een seminarist uit Santiago, die ik nog kende van een eerdere periode, met mij mee. Samen reizen is altijd gezelliger: je ziet meer en je beleeft meer, wat je ook nog deelt en terug kunt vertellen.

Vertrokken vanuit Santiago de Chile doorkruisten we het Andesgebergte op weg naar Mendoza. De grensovergang Los Libertadores is een van de meest gebruikte en gemakkelijkste tussen Argentinië en Chili, omdat het het dichtst bij de belangrijkste bevolkingscentra ligt. De reis duurt ongeveer 7 tot 9 uur afhankelijk van het oponthoud aan de grens en het kost evenveel als een enkeltje van Oss naar Amsterdam, ongeveer 29 euro. Vanuit Mendoza vertrokken we met de bus naar St Louis, een mooie toeristische stad in Argentinië, waar we enkele vrienden ontmoetten die we

nog kenden van de Wereldjongeren-dagen in Polen 2016 en Lissabon 2023. Vandaaruit ging de reis naar Cordoba, het doel van mijn bezoek in Argentinië. Ik moest immers het bijeengebrachte geld voor de parochie van Pater Theo veilig afleveren op bestemming en dat was de parochie San Pedro in Cordoba. Cordoba is de tweede grootste stad van Argentinië (ongeveer 1,3 miljoen inwoners). Zoals elke studentenstad is ook Cordoba erg gezellig en sfeervol. Daarnaast is het een hele veelzijdige stad. Naast de gezellige bars, parkjes en hippe restaurants heb je hier ook nog een goed bewaard gebleven historisch centrum vol met prachtige kerken, kloosters, theaters en koloniale gebouwen. Om er te komen doorkruisten we een heel deel van het binnenland tijdens een

busreis van ongeveer 8 uur en werden we overvallen door een gigantische regenbui, die het hele verkeer totaal ontworchtte.

Van de aanbevolen fantastische tips zagen we dus niets maar wel de realiteit van een grote stad waar de bewoners het hard te verduren hebben met het corrupte overheidsbeleid van de afgelopen decennia en met een gigantische inflatie die iedere keer weer tot een bijna bankroet leidt van het land. Harde dollars en euro's zijn welkom en de 1700 euro's die ik cash bij me had waren bestemd voor de kinderen waar pater Theo's hart naar uitging. De pastoor, een Poolse missionaris van dezelfde orde (SVD), zal op de centjes passen die bestemd worden voor een klein projectje aan de rand van de parochie, vlak bij een klein kapelletje. Vrijwilligers uit de parochie willen een klein centrumpje bouwen voor de gezinnen die langs een spoorbaan wonen zodat ze wat bij elkaar kunnen komen met een dak boven het hoofd, voor wat vorming, ontspanning en ook een maaltijd van tijd tot tijd. We hadden de gelegenheid om wat gezinnen te ontmoeten en natuurlijk was er ook geld voor wat lekkers voor de kinderen. Heel dankbaar waren de kinderen en de vrijwilligers en persoonlijk ben ik blij dat ik met eigen ogen gezien heb waar het geld aangekomen is en heb er ook vertrouwen in dat het goed gebruikt gaat worden. Bij het afscheid hebben we beloofd contact te houden, dus we zijn heel benieuwd naar nieuws uit de parochie San Pedro in Cordoba, Argentinië.

Getekend pastoor Roland Kerssemakers

Het is 1974 en in het zijschip zit een 16-jarige Hans van Leur. Een man stapt op hem af en vraagt of hij af en toe met de collecteschalen wil rondgaan. Daar is alles begonnen. Nu, vijftig jaar later, heeft Hans zijn schalen al een tijdje aan de wilgen gehangen, maar hij is nog steeds een waardevolle vrijwilliger in de Grote Kerk in Oss. Met een pauselijke onderscheiding zelfs.

Terug naar 1974. Want wat heeft Hans ertoe geleid deze lange vrijwillige weg te bewandelen? Daar in dat zijschip kan hij goed hebben gebeden voor zijn moeder. Mevrouw Van Leur had reuma en Hans hielp haar bij een hoop obstakels die ze dagelijks tegenkwam. Dit deed hij met liefde maar was wel vaak erg zwaar. Zijn moeder haalde een hoop kracht uit bidden. "Ze was altijd aan het bidden", vertelt Hans liefdevol. "De kapelaan kwam ook elke week de communie brengen." De kracht die ze haalde uit het geloof heeft ze blijkbaar doorgegeven aan haar zoon. Ook hij is een tijdje terug erg ziek geweest. Gelukkig gaat het nu weer beter. Zou Hans een engeltje op zijn schouder hebben?

Maar om te zeggen dat Hans alleen wordt gedreven door zijn geloof, is te kort door de bocht. "Ik vind het gewoon leuk om te doen. Vooral met de pastoor en de andere acolieten en senior-acolieten. En ik vind het erg gezellig om zoveel contact te hebben met de parochianen." Daarom is Hans van plan door te blijven gaan zo lang als zijn lichaam het volhoudt. Nu hij met pensioen gaat is de acoliet gevraagd om vaker te komen helpen bij uitvaarten. Zijn antwoord: "Als ik kan, wil ik zeker helpen! Maar laat de mensen nog maar even leven."

Getekend Valerie van Vliet

Tegenwoordig vindt u Hans meestal op het altaar in zijn acoliet-gewaad. Na een jaar collecte gaf hij zich op als acoliet bij pastoor Schraven. Toen pastoor Van Doorn kwam in 1984, werd Hans gepromoveerd tot senior-acoliet. Hij denkt in totaal wel elf priesters en natuurlijk meerdere diakens en koster te hebben geholpen. Die laatste rol was ook een tijdje van hemzelf. Hans: "Toen Lambert van Ochten met pensioen ging ben ik een paar jaar koster geweest. Ik ging altijd een uurtje van tevoren naar de kerk, zette alles klaar, vulde kaarsen aan en dergelijke. Dat vond ik erg leuk om te doen. Maar uiteindelijk nam Jan van Erp het van me over."

het Parochieblad, is het trouwens tegenwoordig." Iets waar we Hans erg dankbaar voor zijn. "Daarnaast zit ik al 27 jaar bij de monumentencommissie. Ik geef geen rondleidingen in de toren – ik ben geen type om rond te leiden –, maar ik loop wel vaak achteraan. Een tijd lang heb ik de vlag gehesen, wat nu door Jan Janssen wordt gedaan, en natuurlijk heb ik ook jarenlang het gras gemaaid in de pastorietaan."

Dat Hans goed dingen kan voorbereiden, mag duidelijk zijn. Wanneer hij bijvoorbeeld in het zonnetje wordt gezet in een parochieblad, komt hij bij zijn interview aangezet met een breed scala aan paperassen en notities. Het meest opvallende item is uiteraard de pauselijke onderscheiding *Pro Ecclesia et Pontifici*. In de krantenknipsels die zijn bijgevoegd staat dat Hans deze na 25 jaar vrijwilligerswerk kreeg voor allerlei werkzaamheden. "Ik breng nog steeds de Torenflits rond... uhhh..."

Mijn mening... Mijn geheim... Mijn gedachten...

Meer dan 2,5 miljoen mensen gaan in Nederland regelmatig naar de kerk. Zij geloven niet alleen in Jezus, maar ook in het samen beleven van geloof. Van met elkaar zoeken naar antwoorden en zingeving tot de saamhorigheid en het omzien naar hun medemens. Wat is geloof voor jou? Wat is volgens jou de kracht van de kerk? Wat zorgt ervoor dat mensen zich thuis voelen in hun kerk? En wat maakt hen trots?

Om je te inspireren heb ik bijzondere meningen voor je, van personen die over de kracht van de kerk in Nederland en in het buitenland vertellen. Hierbij nodig ik je ook uit om zelf je gedachten, geheim en of mening hierover te uiten in een volgende editie van dit parochieblad. In deze editie aan het woord uit Berghem: Geert, Yolanda en ikzelf (Ineke).

1. Mijn verhaal door Ineke Mulders

Op zoek naar innerlijke rust, stapte ik, Ineke (64), op mijn tweeënveertigste de Willibrorduskerk in Berghem binnen. Een plek waar ik troost en een thuishaven vond, omdat ik op die bewuste woensdagmorgen overrompeld werd door een sprankelend maar rustgevend orgelspel. Met bewondering heb ik ruim een uur naar deze prachtige kerkmuziek geluisterd. Vanwege de ernstige en uitzichtloze ziekte van mijn man zocht ik een houvast, hoop en een teken. Dit teken ontving ik uit onverwachte hoek. Een vrijwilligster die bij mij ging zitten bidden en haar hand op mijn gevouwen handen legde. Door dit gebaar en een wijze les van haar, kreeg ik kracht om te aanvaarden en hoop om door te gaan. Ze vertelde mij dat God het waarschijnlijk te druk had om al onze wensen te beantwoorden. Zoek naar een helper en/of een heilige die je om een gunst kunt vragen. Ik zocht en vond hem. In een heel oud gebedenboekje van mijn oma waar meerdere gebeden voor een doel opgetekend stonden. Toen ik na dit lieve gesprek de kerk verliet, was er een zonnestraal die mij naar buiten begeleidde. Weer zo'n lichtstraal begeleide jaren later mijn vader tijdens zijn afscheidsdienst toen hij uit de kerk werd gedragen. Dit was voor mij een bevestiging om door te gaan.

Er is meer tussen hemel en aarde en sindsdien ga ik wekelijks naar mijn kerk en ondervind ik de liefde van Jezus. Ik kan mezelf zijn en voel me vrij. De aanwezigen voelen als familie. Vroeger ging ik op zondag altijd naar mijn opa en oma. Mijn ooms, tantes, neefjes en nichtjes waren daar ook. De kerk doet me soms denken aan die tijd. De mensen in mijn kerk zie ik ook een beetje als familie. We zijn niet allemaal hetzelfde, maar dat is in een gezin ook niet zo. Dat is juist zo mooi. We helpen waar we kunnen en moedigen anderen aan. We staan voor elkaar klaar als er uitdagingen zijn. Dat is en blijft voor mij heel waardevol.

2. Mijn mening door Geert Grosfeld

"Ik geloof in God, de almachtige Vader." Dit waren de woorden die in mijn geheugen staan geschreven. Als jongeling hoorde ik deze woorden bij het Rozenkransgebed dat elke avond in ons gezin gebeden werd. Ik kom uit een gezin van 13 kinderen: 6 meisjes en 7 jongens. Een pracht gezin, waar de ouderen de jongeren levenslessen gaven. Mijn ouders hielden de controle, zodat er geen misverstanden konden ontstaan. Er werd voor en na het eten gebeden. De kleintjes baden

onder leiding van Moesje, de aanspreeknaam van onze moeder, een passend gebed voor het slapengaan. En dat was het. Geen gesprekken over godsdienst of zaken hierover. Het katholiek geloof was in ons Brabant de gewoonste zaak van de wereld. Je ging op zondag naar de kerk, liefst tweemaal. 's Morgens naar de Heilige Mis en 's middags naar het Lof, een gebedsdienst voor de Heilige Maagd Maria, de moeder van Jezus.

Opvallend is dat er in dit grote gezin niemand dienst verleend heeft in de kerk. We hielpen elkaar als het nodig was. Nu noemen ze het vrijwilligerswerk, maar wij zetten ons toen in voor de gemeenschap en zagen om naar onze medemens. Als kind nam je voor zeker aan alles wat de kerk of je ouders je leerden. Zij geloofden wat de kerk als waarheid aan de gelovigen voorhield. Dat was een geruststellende gedachte. Als tiener had ik zo mijn twijfels en ging over bepaalde "zekerheden" nadenken. Waarom is dit zo en wie maakt al die regels. Ik ben nu 91 jaar en nog steeds leef ik met die onzekerheden. Voor mij is nu het bezoek aan de Heilige Mis een verdieping van mijn persoonlijk geloven in de mens Jezus, zijn moeder Maria en de liefde van mensen voor elkaar, de wereld, plant en dier. Ik neem niet alles meer als waar aan omdat anderen dat zeggen. Ik heb mijn eigen verantwoordelijkheid en dat zegt: "Ik weet en voel dat ik een goed mens ben". Ik houd van de medemens en probeer de wereld een beetje beter te maken. Ik wil nog steeds horen bij de kerk van vroeger en nu.

3. De kracht van mijn kerk door Y.A. den Blanken

In een wereld die voortdurend verandert, biedt de katholieke kerk een gevoel van redelijke stabiliteit. Dit blijkt uit de universele structuur van de Eucharistieviering. Ongeacht waar je bent of welke taal er gesproken wordt, de opzet van de mis is herkenbaar en vertrouwd. Dit aspect van de kerk biedt mij rust en zekerheid, doordat ik altijd een plek heb waar ik me thuis voel. De ervaring van de Eucharistie, zelfs in een andere taal, geeft me een gevoel van verbondenheid met de wereldwijde katholieke gemeenschap. Deze gemeenschappelijkheid, versterkt door gedeelde rituelen, schept een gevoel van eenheid. De herkenning en het begrijpen van de mis, ongeacht de taal, versterkt de band met de universele kerk.

Naarmate ik ouder werd, ben ik de uiterlijke pracht van kerken minder belangrijk gaan vinden. In plaats daarvan ben ik meer gaan waarderen wat het geloof zelf betekent en biedt. De rituelen, de gemeenschap en de diepere waarden zijn voor mij nu veel betekenisvoller. Het geloof heeft me een innerlijke rijkdom gegeven die verder gaat dan de fysieke omgeving. De catechese-lessen die ik volg in onze parochie zijn een voorbeeld van de educatieve rol van de kerk. Deze lessen bieden een dieper inzicht in het geloof en ondersteunen de spirituele vorming. Het besef dat er altijd meer te leren valt, benadrukt de rol van de kerk als een bron van voortdurende educatie en groei.

Ook denk ik dat we kunnen leren van elkaar, niet alleen in onze eigen parochie maar ook van parochies buiten de onze. Dit aspect van de kerk moedigt uitwisseling en samenwerking aan, waardoor we kunnen groeien door nieuwe perspectieven en ervaringen. Het benadrukt de

waarde van een open en verbonden kerk, waar wederzijds leren wordt gestimuleerd.

Samen vormen deze aspecten een beeld van de katholieke kerk als een plaats van redelijke stabiliteit, gemeenschap, educatie en spirituele groei. Ze benadrukken zowel de individuele als collectieve dimensies van het geloofsleven binnen de kerk.

Zie de volgende editie voor meer meningen, geheimen en gedachten van parochianen. Wil je zelf je verhaal over je geloof delen? Mail dan naar valerievvliet@hotmail.com.

Sam's kledingactie

Op zaterdag 5 oktober aanstaande kunt u in Oss kleding en schoenen inleveren bij de Grote Kerk (MOO) aan de Begijnenstraat 1 en bij de Heilige Hartkerk aan de Kromstraat 109. De vrijwilligers zijn van 11.00 tot 13.00u aanwezig om uw goederen in ontvangst te nemen. Uw donatie komt ten goede aan leermiddelen voor Stichting Leergeld.

Inmiddels kunnen we er niet meer om heen dat we te maken hebben met een toenemende mate van problematiek binnen Nederland welke vraagt om een brede aanpak, waarbij alle hulp welkom is. Gezien de stijging van het aantal kinderen dat opgroeit in armoede in Nederland, met als gevolg een grote hoeveelheid aanvragen bij Stichting Leergeld, heeft Sam's Kledingactie besloten dit najaar de opbrengsten van de aankomende actie te besteden aan schoolspullen, zoals een rekenmachine, schriften, woordenboeken, pennen, etc. Zo kunnen we vele kinderen helpen kansen te creëren voor een betere toekomst en zijn we samen goed voor elkaar!

In Nederland groeit 1 op de 12 kinderen op in armoede. Deze kinderen kunnen niet meedoen aan activiteiten die voor hun leeftijdsgenootjes heel normaal zijn omdat er niet genoeg geld is. Stichting Leergeld ondersteunt op het gebied van onderwijs, sport, cultuur en welzijn. Stichting Sam's Kledingactie richt haar donaties veelal op kinderen en onderwijs en heeft grote affiniteit met het bewerkstelligen

van kansen voor het kind. Mee kunnen doen op school is noodzakelijk voor kinderen, maar daar komen ook steeds meer kosten bij kijken. Niet alle ouders kunnen die kosten dragen. Stichting Leergeld helpt daarom bijvoorbeeld met de aanschaf van schoolspullen zoals een laptop, een fiets, een rekenmachine of gymkleding. Met uw kleding en schoenen zetten we ons samen in om kansenongelijkheid als gevolg van armoede tegen te gaan en telt ieder kind mee.

Wat mag u allemaal inleveren?

Om bovenstaande doelstelling te bereiken, mag u behalve uw donatie van kleding en schoenen ook speelgoed, knuffels en huishoudtextiel in de vorm van dekbedovertrekken (graag compleet met kussenslopen), lakens, handdoeken, theedoeken, vaatdoeken, washandjes en zakdoeken inleveren. Graag separaat van de kleding verpakt in een gesloten plastic zak. Onze vrijwilligers nemen geen gordijnen, vloerbedekking, tuinkussens en tafelkleden aan.

Wilt u meer informatie over het werk van Sam's Kledingactie of wilt u misschien zelf als vrijwilliger aan de slag? Kijkt u dan eens op www.samskledingactie.nl!

Dopelingen in onze Willibrordus Parochie

☞ Tara Felicia Joosten	5 mei	☞ Vince van Vugt	2 juni
☞ Mason Ting-Hong Lau	20 mei	☞ Guus Kocken	30 juni
☞ Fien van Erp	26 mei	☞ Victoria Zonnenberg	14 juli
☞ Bart van Gorp	26 mei	☞ Dante Mohammed Hincapie Pinto	28 juli
☞ Riley van Tilburg	2 juni	☞ Felix Santiago Hincapie Pinto	28 juli

Het Willibrordusputje

Op 7 november is het de feestdag van de Heilige Willibrordus, bisschop, verkondiger van ons geloof, patroon van de kerkprovincie en naamgever van onze parochie. In de parochie wordt dat feest op zondag 10 november gevierd. Misschien een goede reden om eens een bezoekje te brengen aan het Willibrordusputje aan de Willibrordusstraat (tussen Oss en Heesch).

Het putje heeft een hele lange geschiedenis. De overlevering vertelt onder andere dat de Heilige Willibrordus daar zelf geweest is en er in 712 gedoopt heeft. Het geloof dat een bezoek aan het Willibrordusputje je zou genezen van koorts en ziekten zorgt vanaf 1800 voor een constante stroom bedevaartgangers. De plek wordt ook in de 21ste eeuw nog altijd veel bezocht.

De waterput staat er nog wel. Of beter wéér wel, want de huidige is de vorige eeuw herbouwd. De oorspronkelijke put lag tientallen meters zuidelijker en is tot tweemaal toe opgegraven; in 1936 en 1950. In de jaren dertig kwam onder de stenen opbouw een zogeheten eikenhouten boomstamwaterput tevoorschijn, zo'n drie meter diep in

de grond. Mogelijk hoorde de wel bij een veldkapel, zo wordt aangenomen. Maar verder onderzoek blijft uit.

Nog geen twee decennia later werd de eikenhouten put opnieuw vrij gelegd. De uitgeholde boomstam waarvan de bron is geslagen, deed onderzoekers primitief aan en dat leidde tot de suggestie dat het uit de vroege middeleeuwen zou kunnen komen: de periode waarin Willibrordus leefde. Andere onderzoekers denken eerder aan de tiende tot twaalfde eeuw.

Hoezeer het putje dan ook omgeven is met onduidelijke verhalen, feit is dat er eeuwenlang veel om te doen is geweest en dat de naam van de Heilige Willibrordus er nauw mee verbonden

is gebleven. Een bezoekje is alleen al de moeite waard, omdat hij in een prachtig wandelgebied ligt, dicht bij het centrum.

Getekend diaken Pieter Raaijmakers

In onze Willibrordus Parochie:

Communicanten

Niko Koenen

7 juli

Vormelingen

Fabricio Torres Janssen

20 mei

Maria-Clara Torres Janssen

20 mei

Vinicius Torres Janssen

20 mei

Sequoia Heesters

20 mei

Stijn Boeijen

20 mei

Jeffrey Bednarczyk

20 mei

Iva Broeksteeg

20 mei

Ward van den Bergh

20 mei

Gino van Deutekom

20 mei

Timmy Diepenhorst

20 mei

Dopeling, communicant en vormeling in één

Stijn Thomas Carlo Maria Lansdaal

19 mei

Zuleica Solange Rosa Njamin

19 mei

Voor wie jong is of zich jong voelt, de Kerk in de digitale wereld

De laatste maanden krijg ik steeds vaker de vraag van jonge mensen waar ze bepaalde gebeden kunnen vinden. En de traditionele gebedenboeken bieden dan heel vaak een goede uitkomst maar niet iedereen heeft die te allen tijde op zak. Iets wat we meestal wel bij ons dragen, is onze smartphone.

Waar vroeger door oudere mensen wel eens werd gezegd dat de jeugd de hele dag met dat schermpje bezig is, valt er op dit punt nu nog maar weinig verschil te bespeuren tussen jong en oud. En terecht kunnen we zeggen dat dat veel risico's inhoudt. Maar laten we eens kijken naar de goede mogelijkheden die zo'n toestel ons biedt. Het kan zelfs een instrument van gebed worden. We kunnen er de actualiteit van de hele wereld mee volgen om zo voor mensen in nood te bidden. Maar ook zijn er speciale gebedenapps en handige websites

App's		
Missaal	De lezingen en andere gebeden van de Heilige Mis voor iedere dag.	
Getijden-gebed	Het officiële kerkelijke en liturgische gebed door de dag heen.	
Laudate	De voornaamste gebeden uit de traditie van de Kerk, de voornaamste Latijnse gebeden, meditaties bij de Rozenkrans en de kruisweg, biechtspiegel/gewetsonderzoek, verwijzingen naar de voornaamste kerkelijke documenten. Deze app is in meerdere talen beschikbaar.	
Bible for Kids	Nederlandstalige animatiefilmpjes voor jonge kinderen waarin Bijbelverhalen verteld worden.	
Radio Maria	Gebed en catechese (met name de programma's "Credo" en "Geloofsvorming").	
MisInDeBuurt	Een handige app waarin alle Heilige Missen in de buurt worden weergegeven. Handig voor wanneer u op reis bent in niet in de eigen parochie de Heilige Mis kan bijwonen	
Ascension	Engelstalige app met de Heilige Schrift, podcasts, catechese van Father Mike Schmidt, audiobijbel, Bible in a Year, Catechism in a Year.	
Hallow	Engelstalige app met allerlei gebeden en podcasts.	

ontwikkeld die ons geloofsleven kunnen sterken en die ik hier een keer wil benoemen. U kan ze gewoon downloaden op uw smartphone (of anders iemand vragen om het voor u te doen).

Een heleboel mogelijkheden dus. Ik zou zeggen: ga eens op ontdekkingstocht. We hebben zo'n mooi geloof en we kunnen telkens een nieuwe dimensie in ons geestelijk leven ontdekken aan de hand van wat de Kerk en de heiligen ons aanreiken. Ons geloof is een avontuur. *"Wie zou niet de kracht willen hebben om naar dat avontuur te rennen? Want de heiligheid is een avontuur en bovendien het enige avontuur. Wie dat eenmaal begrepen heeft, is binnengetreden in het hart van het katholieke geloof."* - Georges Bernanos

Getekend kapelaan Quinten Kerckhofs

Youtube	
The Thomistic Institute	Engeltalige catechese met animatiefilmpjes op basis van het denken van Sint-Thomas van Aquino. Het zijn filmpjes over geloof en filosofie met eenvoudige en duidelijke voorbeelden.
Sensus Fidelium	Engeltalige traditionele catechese en spirituele inleidingen.
Bishop Robert Barron	Engeltalige catechese van een Amerikaanse bisschop.
KTO TV	Franstalige catechese, kerkelijke actualiteit.
GradualeProject	De vaste en wisselende gezangen voor de Heilige Mis.

Websites	
www.rkdocumenten.nl	Allerhande kerkelijke documenten (waaronder de Catechismus van de Katholieke Kerk) en toespraken van de paus in Nederlandse vertaling.
www.rkbijbel.nl	Heilige Schrift in de Willibrord 1975 vertaling (dat is de vertaling die ook in de Heilige Mis wordt gebruikt).

Boeken	
Betsaida	Geloof, catechese, gebed, spiritualiteit
De Boog	Geloof, catechese, gebed, spiritualiteit
TAN books	Klassieke spiritualiteit
Ignatius Press	Geloof, catechese, gebed, spiritualiteit
Catholic Truth Society	Geloof, catechese, gebed, spiritualiteit

Vóór het zingen de kerk in

Nu de Poolse missen om 9 uur 's morgens beginnen, lukt het me niet altijd om ze bij te wonen. Toen ik echter de eerste kerkdiensten in het Pools bezocht in Nederland, ruim 20 jaar terug, probeerde ik het altijd wel: ik wilde graag al aanwezig zijn, voordat de eerste liederen werden gezongen. Ik verstond er nog geen woord van, maar was gefascineerd door de melodieën en mooie samenzang. Destijds werden de diensten in Nistelrode gehouden, iedere zondag om 17 uur. Qua tijd lukte het nog redelijk vaak om op tijd te komen, mits er een plaatsje was om de auto vlakbij kwijt te kunnen.

Over geloof valt niet te twisten: dit is heel persoonlijk. Iedereen die gelooft, heeft er een eigen beweegreden voor en eenieder praktiseert op zijn eigen manier. De priesters van onze parochie pleiten er vanzelfsprekend voor het geloof zo veel mogelijk te betrekken in het dagelijks leven en daar waar mogelijk in de kerk samen te komen vieren. Los van dat het praktisch niet altijd haalbaar is, blijkt het in de praktijk niet zo vanzelfsprekend voor iedereen. En de bevolkingsdichtheid in de kerk zelf lijkt af te nemen. Helaas maak ik ook in Polen mee dat missen steeds minder intensief bezocht worden. Het draagt helaas niet bij dat alle kinderen er nagenoeg nog gedoopt worden en op basisscholen standaard catechese krijgen. Eerste Communie en Heilig Vormsel zijn voor bijna alle kinderen een vanzelfsprekendheid, maar toch zijn er steeds meer kerkbanken leeg. Toen ik aan het begin van deze eeuw met Kerst en Pasen in Polen was, had ik standaard een staplaats. Met geluk stond ik achter in de kerk, maar vaak zelfs buiten. Tegenwoordig is een zitplaats voor het kiezen, nadat aanwezige ouderen en kinderen natuurlijk al gesetteld zijn. Voorheen was het zelfs zo dat zitplaatsen officieus toebedeeld waren aan parochianen die daar jaarlijks expliciet een bijdrage voor gaven. Afgelopen zomer was in het dorpskerkje tijdens de Hoogmis het aantal mensen op twee handen te tellen. Vaak loop ik een stuk collecte als ik er ben en daar waar ik mij door de mensenmassa heen moest dringen, is het nu zoeken of ik iedereen gevonden heb.

Daar waar we in Nederland steeds vaker kerkgebouwen tegenkomen die ontheiligd zijn en volledig andere bestemmingen hebben gekregen, zie ik in Polen vooral het aantal missen in de buurtkerken terugnemen en deze zelfs sluiten. In een grotere stad als Poznan heb je vele stadsdelen, waar ik begin van deze eeuw kerken nog afgebouwd zag worden. Een vreemde gewaarwording om deze nog geen 25 jaar later alweer te zien sluiten. Recent was ik na de vakantie weer terug bij de Poolse mis in Oss, die ondanks de vakantieperiode toch redelijk goed werd bezocht. Mogelijk omdat er een doop was van een Nederlands-Poolse baby. Toevallig preekte een Poolse gastpastoor, op missie in Duitsland, over de terugloop van het aantal katholieken. Naar zijn mening speelt mee dat mensen bepaalde verwachtingen creëren van het geloof, die om welke reden dan ook niet overeenkomen met de werkelijkheid. Ook noemde hij dat hij terug hoort dat mensen zeggen dat God niet naar ze luistert. Dit heeft er natuurlijk alles mee te maken hoe je je opstelt ten opzichte van de kerk. Gebeden moeten natuurlijk wel reëel zijn en het blijft een kwestie van geven en nemen. Volgens hem is het ook zeer belangrijk

om te danken voor gehoorde gebeden en al het goede dat je overkomt.

Hoe dan ook, ik denk dat wij als parochianen voor ons geloof moeten blijven uitkomen en representeren daar waar mogelijk. Wij zijn als het ware ook een soort missionarissen. Het blijft aan de ontvanger altijd een vrijwillige keuze of gevoel hoe daar mee om te gaan. Ook in de Poolse parochie hoor ik mooie verhalen over hoe mensen zich vanuit het niets (opnieuw) tot de kerk gericht hebben. In een enkel geval zelfs van mensen die een zeer moeilijke periode doorgemaakt hebben, tot bijna het uiterste. Zij vonden uiteindelijk steun en kracht in de kerk. Dit heeft in sommige gevallen te maken met levensgebeurtenissen, maar ook bijvoorbeeld met verslavingen. Bovendien was er recent een getuigenis van een jong echtpaar, dat vertelde zich door huwelijksvoorbereidingen volledig voor de kerk open te hebben gesteld. Vaak zie je in de Poolse samenleving dat dergelijke parochianen zich op vrijwillige basis nog eens extra inzetten voor de kerk.

Ikzelf was na mijn doop niet praktiserend. Toen mijn moeder stopte bij het zangkoor in de Grote Kerk, bezocht ik de kerk ook alleen op de bekende gelegenheden én als ik bij mijn oma was. De hulp die bij mijn oma in huis woonde, was ook huishoudster bij de lokale pastoor in Cuijk. Ik was toen nog vrij jong en ging regelmatig mee als zij bij de pastoor was. Verder leidde dat niet tot een speciale binding met de kerk, maar ik bouwde een prima band op met de pastoor. Ik heb hem zelfs ooit eens geholpen als misdienaar bij een huwelijk in St. Agatha. Pas toen ik mijn Poolse vrouw ontmoette,

die toen al praktiserend was, ben ik dichterbij de kerk en het geloof komen te staan. Omdat we graag voor de kerk wilden trouwen, had ik enige achterstand in te halen en daardoor ontving ik drie sacramenten binnen een half jaar. Ik heb daarvoor een mooie voorbereiding gehad door die pastoor uit Cuijk, maar ik kreeg wel vragen van de pastoor in Polen toen ik hem de benodigde documenten overhandigde: "De sacramenten kloppen en zijn compleet, maar waarschijnlijk is er een fout gemaakt met de jaartallen..."

Ik ben blij met de gemaakte keuze. Voor mij geeft het een extra dimensie aan het leven, een soort van houvast, een boom waar je tegenaan kunt leunen. Daarnaast heeft het nieuwe deuren geopend en me met vele andere mensen in contact gebracht die ook geloven. Door op deze manier herenigd te worden met de kerk, kijk ik er ook op een analytische manier tegen aan. In onze Willibrordus parochie

voel je echt de warmte, betrokkenheid en saamhorigheid. Hierbij alle lof voor het pastorale team, dat van de ene kant met zijn tijd mee gaat, maar zich daarnaast ook dicht bij de parochianen opstelt. In de Poolse kerk is er over het algemeen meer afstand tot de pastorale eenheid, behalve in de dorpen. Bovendien, waar je ook woont, jaarlijks vindt er huisbezoek plaats. In de parochies die ik aandoe is er veel muziek en zang. Dit zie ik ook in Nederland terug, tijdens de Poolse kerkdiensten die gelukkig wel heel er goed bezocht worden. Dat ene uur op zondag biedt voor vele Polen die zich hier alleen voelen, hun familie en vaderland missen en hard werken, een berg energie voor de week die er op volgt. Daarom doe ik altijd enorm mijn best om vóór het zingen in de kerk te zitten!

Getekend Stef Koning

Einde Heilige Missen in Heilig Hartkerk

Eind 2021 werd de Heilig Hart van Jezuskerk uit de voormalige Heilige Benedictusparochie gehaald en toegevoegd aan onze parochie. Het was voor vele parochianen een hele verandering en het is eerlijk te zeggen dat die verandering niet altijd even soepel verliep. Desalniettemin hebben we als parochie geprobeerd om deze kerk nieuw leven in te blazen en een nieuw elan te geven. Terugblikkend op de afgelopen jaren moeten we echter constateren dat de reddingspoging niet veel zoden aan de dijk zette. Hoewel er nog enkele nieuwe mensen kwamen, bleef het kerkbezoek dalen.

Nu ook kapelaan Renders onze parochie verlaat vanwege zijn nieuwe benoeming in de parochie van De Goede Herder, zien we ons als pastoraal team genoodzaakt om de liturgie in de Heilig Hartkerk te staken. **Vanaf 1 september 2024 zullen de Heilige Missen, Eucharistische Aanbedding en de biechtgelegenheid in de Heilig Hartkerk komen te vervallen.** Enkel de liturgie van de Poolse parochie van de Goddelijke Barmhartigheid zal nog doorgaan in de

Heilig Hartkerk. De Heilig Hartkerk sluit dus niet en blijft beschikbaar voor de liturgie van de Poolse gemeenschap. Voor eventuele uitvaarten blijft de kerk nog beschikbaar. De misintenties die al opgetekend waren zullen worden overgeheveld naar de kerk van de Onbevleete Ontvangenis (Grote Kerk).

Voor sommigen is dit misschien een zware klap. Hoe pijnlijk deze beslissing ook moge zijn, uiteindelijk mogen we ons realiseren dat ons geloof niet afhangt van de stenen van het concrete kerkgebouw waarin we samen komen. We mogen vertrouwen op de leiding van de Heilige Geest die ons als gemeenschap samenbrengt rond de Eucharistie. Daarom nodigen we u graag uit om die gemeenschap te vormen in onze parochiekerk van de Onbevleete Ontvangenis van Maria (Grote Kerk). In welk kerkgebouw we samenkomen maakt uiteindelijk niet veel uit, als we maar samenkomen bij de Heer in de Eucharistie.

Getekend het pastoraal team

Extra vieringen in de Grote Kerk (M.O.O. kerk) te Oss en in de Sint Willibrorduskerk te Berghem:

- Van maandag t/m zaterdag, aanvang 08.10 uur, worden vooraf aan de h. Mis de 'Laudes' gebeden in de M.O.O. kerk.
- Van maandag t/m zaterdag, aanvang 08.30 uur, h. Mis in de M.O.O. kerk.
- ledere woensdag en zaterdag na de h. Mis van 08.30 uur wordt er gezamenlijk een 'Rozenhoedje' gebeden.
- ledere dinsdag- donderdag- en vrijdag, aanvang 18.40 uur, worden vooraf aan de h. Mis de 'Vespers' gebeden in de M.O.O. kerk.
- ledere dinsdag- donderdag- en vrijdag, aanvang 19.00 uur, h. Mis in de M.O.O. kerk.
- ledere woensdagavond, aanvang 18.00 uur Eucharistische Aanbidding en 19.00 uur H. Mis in de Sint Willibrorduskerk Berghem.
- ledere donderdagmiddag 'Stille Aanbidding van het H. Sacrament' van 14.00 tot 16.00 uur in de M.O.O. kerk.
- ledere vrijdagavond na de H. Mis van 19.00 uur, Eucharistische Aanbidding en biechtgelegenheid tot 20.00 uur.
- ledere 4de zondag van de maand 'Spaanstalige' h. Mis, aanvang 17.00 uur in de M.O.O. kerk (Grote Kerk).

Biechtgelegenheid: ledere zaterdag in de Grote Kerk van 17.30 - 18.00 uur of op afspraak.

22 ^e zondag				
Zaterdag	31 aug	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	1 sep	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Gregoriaanse Schola
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
23 ^e zondag				
Zaterdag	7 sep	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Don Bosco koor
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	8 sep	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Seniorenkoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Herenkoor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
24 ^e zondag				
Zaterdag	14 sep	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Kruisverheffing
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	15 sep	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Start Familiepastoraat M.O.O. koor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
25 ^e zondag				
Zaterdag	21 sep	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Don Bosco koor
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	22 sep	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Les Chanteurs de St. Gérard
		12.00 uur	Heilig Hart Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
		17.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Spaanse mis

26e zondag				
Zaterdag	28 sep	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	29 sep	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Ensemble
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Familiepastoraat Gregoriaanse Schola
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
27^e zondag				
Zaterdag	5 okt	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Don Bosco koor
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	6 okt	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Gregoriaanse Schola
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
28^e zondag				
Zaterdag	12 okt	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	13 okt	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Seniorenkoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Herenkoor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
29^e zondag				
Zaterdag	19 okt	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Don Bosco koor
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	20 okt	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	M.O.O. koor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
30e zondag				
Zaterdag	26 okt	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	27 okt	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Familiepastoraat Les Chanteurs de St. Gérard
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
		17.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Spaanse mis
Allerheiligen				
Vrijdag	1 nov	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Parochiekoor
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Gregoriaanse Schola
		19.00 uur	Sint Willibrordus Berghem	
Allerzielen				
Zaterdag	2 nov	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Don Bosco koor
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	Sint Willibrordus Berghem	
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
31^e zondag				
Zondag	3 nov	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Gregoriaanse Schola
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis

32^e zondag				
Zaterdag	9 nov	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	10 nov	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Seniorenkoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Familiepastoraat Herenkoor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
33^e zondag				
Zaterdag	16 nov	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Don Bosco koor
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	17 nov	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	M.O.O. koor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
Christus Koning				
Zaterdag	23 nov	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	24 nov	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Familiepastoraat Les Chanteurs de St. Gérard
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
		17.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Spaanse mis
1e Advent				
Zaterdag	30 nov	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Don Bosco koor
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	1 dec	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Gregoriaanse Schola
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
2^e Advent				
Zaterdag	7 dec	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	8 dec	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Seniorenkoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Familiepastoraat Herenkoor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
3^e Advent				
Zaterdag	14 nov	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Don Bosco koor
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	15 dec	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	M.O.O. koor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis

Dit alles onder voorbehoud. Voor eventuele wijzigingen of aanpassingen van deze agenda, kijk op de website van de Parochie Willibrordus voor de actuele tijden: www.parochiewillibrordus.nl

Wist u dat...

... kapelaan Willem Renders na 5 jaar de parochie in Berghem gaat verlaten? Hij werkt sinds afgelopen 1 juli samen met pastoor René van Aarden voor de parochie de Goede Herder in onder andere Vorstenbosch, Nistelrode en Geffen. Op eigen verzoek blijft kapelaan Renders wel nog een jaar in de pastorie in Berghem wonen, zodat hij zijn werkzaamheden daar rustig kan afbouwen.

... kapelaan Quinten Kerckhofs per 1 september de vieringen in Berghem overneemt? Hij kijkt ernaar uit om alle Bergse parochianen te leren kennen de komende tijd!

... er vanaf september iedere dinsdagavond na de avondmis van 19 uur weer catechese voor volwassenen is? De bijeenkomsten vinden plaats in het parochiecentrum aan Begijnenstraat 1 in Oss. Dit jaar zal de geloofsbelijdenis onder de loep worden genomen. Naast dat je er veel leert over ons geloof, wordt er af en toe ook een mooie film gekeken. Wees dus vooral welkom!

... er nog steeds vrijwilligers nodig zijn? Vooral de koren kunnen stemmen gebruiken. Zingt u weleens onder de douche en denkt u dan: dat klinkt zo gek nog niet? Kom dan vooral eens meekijken/-luisteren/-zingen bij een repetitie van een van onze koren.

"Laten we zo lang mogelijk zingen onderweg: de weg wordt er minder eentonig door." – Vergilius, Romeins dichter

... dit mooie kerkblad zichzelf niet schrijft? Ook hierbij kunnen we uw hulp gebruiken. Hebt u een goed idee voor een artikel? Mail dan vóór 3 november naar valerievvliet@hotmail.com

... de reguliere missen in de Heilig Hartkerk per 1 september komen te vervallen? De kerk blijft enkel open voor de Poolse gemeenschap en eventuele uitvaarten.

... er in de Tridentijnse mis al acht kinderen de Eerste Heilige Communie hebben gedaan? De communicanten hadden een lekker plechtige viering.

... Mgr. Antonius Lambertus Maria Hurkmans op 3 augustus zijn 80e verjaardag vierde?

... er op 2 juni zoals gebruikelijk weer een sacramentsprocessie was? De processie wordt jaarlijks twee weken na Pinksteren gehouden. Pastoor Kerssemakers droeg de monstrans door de straten van Oss en eindigde in de pastorietauin.

De 'Vertelselkes' van Jan Ulijn

Zestig prachtige 'Vertelselkes' van Jan Ulijn samengebracht in een exclusief boekwerk dat u met veel plezier zal gaan lezen of cadeau gaat geven?

Bestel het boek voor € 15,- door een mail te sturen naar: gotojj@home.nl of bel: **06-81849154**. De opbrengst komt ten goede aan de "Vrienden van de Grote Kerk" die hiervoor een mooie bestemming hebben.

Uitgeleide gedaan vanuit onze Willibrordus Parochie

Naam overledenen:

† Jaan van Erp - van der Heijden
† Johanna van der Velden - Hol
† Brordien Ottens - van Haaren
† Lamberta van Egmond - van der Ham
† Robert van Duren
† Nelly Boeijen - Vos

Leeftijd

97 jaar
92 jaar
70 jaar
84 jaar
58 jaar
85 jaar

Kerk

H. Willibrordus, Berghem
H. Willibrordus, Berghem
M.O.O. kerk, Oss
M.O.O. kerk, Oss
M.O.O. kerk, Oss
M.O.O. kerk, Oss

De blinde ziet

Graag wil ik even stilstaan bij het verhaal in het Marcus-evangelie over de blinde bedelaar Bartimeüs. Deze Bartimeüs leidt een aarzelend, angstig en struikelend leven. De mensen verachten hem. Maar ook in het grootste lijden, en misschien juist dan, kan er iets onverwachts oplichten. Diep in hem sluimert, zoals in ieder mens, een groot verlangen. We zijn er ons meestal nauwelijks van bewust. Het is het verlangen naar vervulling, naar allesomvattende vreugde en liefde. Voor deze Bartimeüs is dát verlangen het enige licht in de duisternis van zijn bestaan. Dat is de reden waarom hij steeds weer de moed kan vatten om verder te leven.

Hij zat langs de weg toen hij hoorde dat Jezus, vergezeld van zijn leerlingen en een flinke menigte, voorbijkwam, op weg naar Jeruzalem. Jezus had kort tevoren gezegd dat Hij aan het kruis ter dood gebracht zou worden. De leerlingen

waren angstig en bedrukt. Jezus had ook gezegd dat Hij na drie dagen zou verrijzen. Dat ging hun bevattingsvermogen te boven. Maar Jezus ging het juist om de werkelijkheid van de verrijzenis, dat is de liefde van God zelf, die in Hem leefde. Het is de Liefde die voortdurend naar allen en alles uitgaat, die altijd al bestond, die nu is en die blijft bestaan door alle lijden heen en door de dood heen. En Jezus wil met alles wat in Hem is dat die ultieme vreugde in Hem ook in zijn leerlingen tot leven komt. Maar ze zien het niet.

Dan roept die blinde: "Jezus, heb medelijden met mij". Hij roept vanuit zijn lijden én vanuit dat diepe verlangen in hem. Jezus blijft staan. Hij is zich volledig bewust van het lijden dat Hij zelf tegemoet gaat. Nu hoort en voelt Hij ook het diepe lijden van deze man. En Hij hoort daarin ook het verlangen naar die grote eeuwige liefde, die leeft in Hemzelf. Jezus laat de blinde bij zich roepen. Bartimeüs springt op. Hij rent naar Jezus. "Wat wil je dat Ik voor je doe?" "Zien!" En er vindt een prachtige ontmoeting plaats tussen deze twee mensen. Het licht van Jezus schijnt naar de blinde; het schijnt in hem en tussen hen beide. Het diepste verlangen van Bartimeüs wordt vervuld. Hij ziet! Het Licht, het eeuwige leven dat in Jezus brandt, is ook in deze man doorgebroken, in zijn leven, hier en nu. Hij sluit zich aan bij die stoet. Hij wist en hij weet nu ten volle dat diep in zijn gebrekkige leven een licht schijnt dat eeuwig geluk betekent. Juist dát konden de leerlingen maar niet inzien. Daarin wijst deze voormalige blinde hen nu de weg.

En wij? Ik denk dat de meesten van ons niet zo'n intens ongelukkig leven hebben als die blinde Bartimeüs. Maar we hebben allemaal ons verdriet, onze pijn. Ieder heeft te maken met rouw en de angst om ziek te worden en uiteindelijk dood te gaan. Ook wij zullen aan de grenzen van ons bestaan komen. Maar wij kunnen altijd, ook nog in het grootste lijden, evenals Bartimeüs zeggen: "Maak dat ik kan zien". Dan kan dat Licht ook in ons schijnen, deze Liefde van God, de Liefde voor ieder van ons die tegelijk wil uitgaan naar alle anderen, die eeuwige Liefde die in ons tot leven wil komen.

*Getekend Geer Salet
Macharen*

